

REPUBLIKA HRVATSKA
GRAD JAVKOVAČA
KARLOVAC

REPUBLIKA HRVATSKA
OKRUŽNI SUD U KARLOVCU

K.26/92.-54

P R E S U D A U IME REPUBLIKE HRVATSKE !

Okružni sud u Karlovcu u vijeću sastavljenom od sudaca ovog
suda Jasminke Jerinić-Mišnjak kao predsjednika, vijeća i Dunde Šterk kao
člana vijeća te sudaca porotnika Ane Živčić, Hrvoje Hauptfeld i Milana
Trnokop kao članova vijeća uz sudjelovanje zapisničara Jadranku Galović,
u krivičnom predmetu protiv optuženog Bore Ercegovac radi krivičnog
djejia iz članka 142. st. 1. preuzetog KZJ 1 dr. na glavnoj i javnoj
raspravi zakazanoj povodom optužnice OT Karlovac od 9. lipnja 1992.
godine broj KT-43/92., dovršene dana 30. lipnja 1992.g. u prisutnosti
zamjenika javnog tužitelja Aleksandra Mitić te branitelja optuženog po
službenoj dužnosti Zeljka Ljubić, odvjetnika iz Karlovcu.

optuženi BORO ERCEGOVAC, sin Jovana, rođ. 22. lipnja 1947. g. u
Zemunu, Općina Zemun, Republika Srbija, sa zadnjim
ime, i prezimljem M. Ercegović

poznati prebivalištem u Kašlovci, Ulica M. Križe
č. 16, u kojem je poznati prebivalište i prebivalista
č. 16, kada ne poznatog boravišta i prebivalista

što je

početkom studenog 1991. g. u Karlovcu, kao zapovjednik postrojbi
smještenih u vojarpi u Logorištu, protivno konvenciji o zaštiti građanskih
osoba za vrijeme rata i konvenciji o postupanju s ratnim zarobljenicima
u sklopu zapovjedi za provođenje vojarne Logoriste u pravcu sela Malići,
Općina Duga Resa, a s ciljem da se na zauzetom području izazove strah
među pripadnicima Hrvatske vojske i građanstvom i da se na taj način
teritorij očisti, zapovijedio podređenim časnicima i postrojbama da se
dio gradana liši slobode i koristi za sprečavanje napada na njih i
njihova vozila, a dio ubaćenih gradana likvidira, da se zarobljeni
pripadnici Hrvatske vojske ili ubiju ili prenaličuju bez pružanja nužne
medicinske pomoći, a crkve, škole, društvene prostorije, kao i stambene
i gospodarske zgrade razaraju, pa su, njeni potaknute postrojbe prilikom
prodora na pravacna Logoriste - Belaj - Podvozić i
Belaj - Banjsko Selo - Malići, dana 4. i 5. studenog 1991. godine unatoč

odsustvu oružanog otpora u cijelosti njegove zapovjedi i izvršile, pa su tako:

a) dana 4. studenog u prije podnevnim satima u Belajskim Poljicama u podrumu kuće Nenada Salopek, u kojem su bile Milka Papa, starca 83 godine, njezina poluslijepa kćer Nada i sin Vlado, također invalid, ubacili tri ručne bombe od kojih je Milka Papa zadobila smrtonosne povrede,

97 - također 4. studenog u Podvožiću pučali u bravu na vratima podruma kuće br. 1, vlasništvo obitelji Milčić, a nakon ulaska u podrum iz vatrenog oružja lišili života građane Nikolu Milčić, r. 1918.g., Nikolju Milčić r. 1953.g., Mariju Milčić, Barku Čar i Petra Škrtić, a nakon toga dalje u selu Podvožić također iz vatrenog oružja lišili života Miru Marinković, istog dana u Belajskim Poljicama na ganjku kuće br. 9 ihicem u glavu usmrtili Jurajja Krajačić, a nakon toga sljedeći dan zapalili kuću i gospodarske zgrade tako da je bio imenovanog Izgorio,

U jednom dana 4. i 5. studenog u petajščici Poljicane i Podvožiću uhvatili su korištiti kao zaštitu svojih vozila u potretu iz vojarne Logoriste, Janka Maraković, Anku Maraković, Dragu Bukovac, Tomac Berislava, Tomu Grčić, Marka Grčić, Ivana Kolar, Miku Papa, Stjepana Tuškan, Milana Tuškan, Vladimira Papa, Ivana Brožović, Josipa Kolić, Baru Štajduhar i Marka Škrtić, uslijed čega su život izgubile Anka Maraković i Draga Bukovac, dok je Janko Maraković pobjegao, a Bara Tomac i Bara Štajduhar

21.11.1990. učeno dana 14.01.1991. studenog godine Belajske Poljice, Belaj, Belajska Vinica, Rečnikovo brdo, Belački Malinci, Podvožić, Banjsko selo i Barilovački Leskovac, što neposredno paljenjem i pucanjem iz tenkova i teških mitraljeza, te zapaljivim zrninama su zapalili i razrušili oko 110 kuća, 120 gospodarskih zgrada, a oštetili 290 obiteljskih kuća i 100 gospodarskih zgrada, zapalili osnovnu školu u Belaju, iz teških mitraljeza i tenkova pučali u crkve u Belaju i Barilovačkom Leskovcu, u društveni dom u Belaju i Lovački dom u Banjskom selu, pri čemu je nastupila šteta u iznosu od oko 831.500.000 HRD.

b) prilikom zarobljavanja pripadnika Hrvatske vojske vojaka Jakova Brizanac, koji je ranjen u Belajskim Poljicama, tukli istog na mjestu zarobljavanja, a posebno u vojarni Logoriste i to najviše po ranjenoj pozici, ostavljali ga bez ikakove njegе, dok su u predjelu zvanom "Škrobotka", Općina Duga Resa, zarobljenog vojaka Mili voja Furdek objesili na dryo, te ga uboli bajonetom u vrat, a zatim su stavili bajonetu u ruke.

dakle, kršeci pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se izvrši napad na civilno stanovništvo i naselja, kojeg je posljedica smrt više osoba, da se primjenjuju mјere zastrašivanja, uzinaju taoci protuzakonito zatvara, da se uništava imovina u velikim razmjerima, a također kršeci pravila međunarodnog prava naredio da se

- 3 -

ratni zarobljenici ubijaju i da se prema njima nečovječno postupa,

čine je počinje krivična djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, tj. ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva (čl. 142. st. 1), i ratnim zločinom protiv ratnih zarobljenika (čl. 144.), preuzetog KZJ (NN 53/91). pa mu se temeljem čl. 142. st. 1, preuzetog KZJ, utvrduje kazna zatvora u trajanju od 20 godina, a temeljem čl. 144., preuzetog KZJ, kazna zatvora u trajanju od 20 godina, te se temeljem čl. 142. st. 1. te čl. 144. uz primjenu čl. 48. st. 1. i 2. t. 2. preuzetog KZJ

osudice. *osudice* is a verb meaning "to decide".

na kazu zatvora u trajanju od 20 (dvadeset) godina.

saslušani su slijedeći svjedoci Miroslav Papa, Bruno Papa, Vladimir Papa, Branjo Dobrinić, Drago Bosiljevac, Dorka Krajačić, Janko Maraković, Ljudevit Miljan Tuškan, Marko Gašić, Kristina Čavlović, Josip Kolić, Milka Brnadić, slijedoci Slavko Grčić, Tomi Grčić, Ivan Koloč, Ivan Brozović, Petar Dobrinić, te je adurađen Oršićević, Petar Repić, Matej Bosiljevac, Josip Bosiljevac, smotrić vježkoslav Nejak, Drago Bosiljevac, Ivan Mlađinčić, Stjepan Vuković, svjedoci Juraj Jurčević, Josip Stavljenić i Đesip Goršćak. Uz moglasnost stranaka i vinku je pročitan i za tiskazni datim u istrazi svjedoka Stjepana Tuškan, Goranke Še ožje Maćkić, Jakov Brizanac te svjedokinja Ankica Grčić. Pročitani su svjedoci zapisnici ko su videli u mjestu Podvožić u kući obitelji Papa. Pročitani izvještaj zapisnici to obdukciju Mire Marčkoviće, Nikole Škrtićev Barke Car, sv. Nikole Milićić, Nikole Milićić te Barice Mičić. Izvršen je uvid u liječničku knjigu svjedodžbe za pokojnog Milivoja Furdeku pa je pročitana službena obilježzabilješka s istražnog suca sa listom br. 47. Izvršen je uvid u knjigu izvještaja fotolaborata izstavljen u povodu uništavanja evropskih sakralnih objekata u mjestima Belajske Poljice, Belaj, Belajski Malinae, Banjsko selo, Bajdovac Leskovac i Podvožić, te je izvršen uvid u popis i procjenu vatne štete sačinjen po komisiji u navedenim mjestima. Izvršen je uvid službenog izstavljenog povodom izlaska pripadnika tzw. JNA iz Logorista spuštan 4. i 5. decembra 1991.g. Izvršen je uvid u fotolaborat

sačinjen povodom stradanja civilnog stanovništva u mjestu Podvožić u skloništu odnosno podrumu kuće br. 1 te fotoelaborat povodom smrti Juraja Krajačići uništenja njegove kuće i gospodarskih zgrada, zatim u fotoelaborat o oštećenju crkve u Barilevačkom Leskovcu, škole u Belaju, povodom oštećenja kuće u mjestu Podvožić, povodom smrti Papa Milke i Milivoja Furdek. Pregledana je video snimka sačinjena u navedenim mjestima koja prileži spisu te pročitan dopis Operativne zone Karlovac s lista br. 178.

Na osnovu ovako provedenih dokaza ovaj sud nedvojbeno je utvrdio da je optuženik Boro Ercegovac počinio krivična djela za koja je u izreci presude i proglašen krivim.

Svi saslušani svjedoci iskazali su da je dana 4./5. 11. 1991.g. došlo do probora pripadnika tzv. JNA i srpskih rezervista iz vojarne Logorište preko Belajskih Poljica, Belaja u pravcu sela Malići s ciljem da se spoje sa neprijateljskim formacijama koje su u to vrijeme bile stacionirane na tom području i koje su u već negdje od sredine 9. mjeseca 1991.g. vršile napade na područje grada Karlovca i okolice. Probor kroz navedena sela trajao je dva dana a iz iskaza saslušanih svjedoka vidljivo je s koliko okrutnosti je taj probor izveden. Kroz sela kojima su formacije bivše JNA se kretale došlo je do rušenja civilnih objekata, gospodarskih zgrada, sakralnih objekata, škole i slično. Pri takvom postupanju nekoliko civilnih osoba lišene su života a jedan dio civilnih osoba udelen je u svojstvu tacea u vojarnu Logorište a zatim u zatvor u Vojniću. Usljed napada na selanu kojima se civilno stanovništvo razbježalo po podrumima, kukuruzištima, šumama došlo je do uništenja imovine velikih razmjera i više civilnih osoba do abusivne smrtnosti je stradalo. Iz iskaza saslušanih svjedoka vidljivo je da su postrojbe bivše JNA upravo pucale i razarale civilne objekte a ubacivale bombe i pucali po podrumima gdje je bilo za očekivati da se nalazi civilno stanovništvo skriveno od projektila njihovog oružja. Svjedoci Papa Miroslav, Papa Vladimir i Papa Bruno tokom svjedočenja istakivali su o situaciji u selu Belajske Poljice i pogibelji Milke Papa njihove majke. Vidljivo je da je do probora tenkova iz vojarne Logorište došlo sastavno naglo i neočekivano, da su se u vokoru selu zatekli mještani i da oni su bili nikakvog otpora. Aduhatoč tome kako iz tenkova tako i vojnici koji su očito bili u pratnji tih tenkova pucali su po kućama. Svjedok Bruno Papa istakuje tako kako su tenkovi tako naglo našli cestom da je morao na nagovor ostaša vidjeti što će dogada pobjeći kroz kukuruzište. U podrumu kuće Nenada Salopek ostavio je svoju baku Milku staru 83 godine, poluslijepu otetu ni oca. Vrativši se za par dana u selo sa bratom Miroslavom vidio je da je njihova kuća u potpunosti razrušena, baku je našao mrtvom u podrumu kuće Salopek a o oču nisu ništa znali. Svjedok Vladimir Papa istakuje je kako je došlo do pogibelji njegove majke. Nakon što su tenkovi došli na cestu u blizini kuće u kojoj su se nalazili vojnici su u podrum kuće ubacili tri ručne bombe od čega je njegova majka pogodena. Uspio ju je sputiti na zemlju a zatim sam izletiti iz podruma jer sam umutran sve zadimilo kad su ga vojnici bivše JNA uхватili i zarobili uz maltretiranje ste sproveli u vojarnu Logorište a zatim i u zatvor u Vojniću. Kasnije je saznao da mu je majka tom zgodom smrtno stradala. Prema tome iz ovog iskaza jasno je

- 5 -

i nedvojbeno utvrđeno da je Milka Papa stradala od ručnih bombi koje su ubaćene u podrum kuće u kojoj su se nalazile civilne osobe i iz kojeg podruma tim vojnicima nije prijetila nikakva opasnost. Da su bombe ubaćene upravo od strane vojnika bivše JNA koji su u tom trenutku djelovali po selu sa tenkovima i pješačkim naoružanjem jasno je vidljivo upravo iz iskaza svjedoka Vladimira Papa koji je izašavši iz podruma po istim tim vojnicima bio i zarobljen.

a-2 U odnosu na pogibelj obitelji Milović u mjestu Podvožić te Barke Car i Petra Škrtić koji su nadeni u svom podrumu u selu Podvožić te smrti Mire Marinković koja je lišena života iz vatrenog oružja nitko od svjedoka nema baš neposrednog saznanja o njihovoj pogibiji ali iz iskaza svjedoka Franje Dobrinić, Goranke Magličić i svjedoka Drage Bosiljevac sina Juraja vidljivo je da su i ove osobe stradale prilikom ovakog već ranije opisanog kretanja neprijateljske vojske kroz to selo. Svjedok Drago Bosiljevac iskazao je tako kako je kad su tenkovi našli i to sa lažnim oznakama, naime sa oznakama pripadnika Hrvatske vojske i kad je počelo pucanje da je pobegao sa svojom ženom u šumu kad je shvatio da se radi o neprijateljskoj vojski. Neko vrijeme nalazili su se tu u šumi pa ga je žena zamolila da ode do kuće susjeda da i njih izvuče i tako su se i rastali. Na tom putu bio je i sam ranjen te se jedva izvukao uz pomoć drugih ljudi do Banjskog sela a zatim je bio i transportiran u bolnicu Duga Reba a kasnije je čuo da mu je njegova nevjencana supruga Mira Marinković poginula. Iz zapisnika o obdukciji vidljivo je da je pokojna dobila prostrijel grudnog koša i trbuha te lijeve natkoljenice. Ulagne rane karakteristične su kod te žene za pucanje iz daljine. Svjedok Franjo Dobrinić zadnji je razgovarao sa Barkom Car koja je posla u njihov podrum i govorila u vrlo uzbudenom stanju da od njezinih nikog nema, da su ih sve odveli a inace je živjela u domaćinstvu sa svojom sestrom Milčić Marom, svakom Nikolom Milčić i njihovim sinom. Nakon nekog vremena popustila je kući. Kasnije je taj svjedok saznao da je Barka Car, te njezina sestra, svaki i njihov sin ubijeni u podrumu kuće. Iz zapisnika o uvidaju od 7.11.1991.g. vidljivo je da su ovi ljudi nadeni u podrumu kuće br. 1a ubijeni te da je najprije očito pucano u bravu na vratima koja je na taj način otvorena. U tom podrumu naden je mrtav i Petar Škrtić koji se očito tu sklonio kada je napad na selo počeo. Izvršena je obdukcija i mrtvih tijela tih ljudi te je utvrđeno da su svi imali prostrijelne rane po raznim dijelovima tijela iz automatskog oružja a ulazne su strijelne rane karakteristika pucanja iz relativne blizine. Ovo upravo očito govori o tome da su snimci pripadnici neprijateljskih formacija ušli u podrum gdje su se skrivali nedužni civilni i zatim ih pobili. Da je tome doista tako proizlazi i iz iskaza svjedokinje Goranke Magličić koja doduše nije ništa vidjela jer se i sama nalazila u podrumu ali je čula kako tenkove tako i padanje granata a zatim u blizini kuće glas Nikole Milčić i Mace koje su vojnici nekod odvodili i govorili im da nema više "Lijepa nasa" već da je ovo "Bora Krajina". Čula je zatim da je Nikola Milčić rekao "ljudi jest čemo opet mogo i iziste zdjele" nakon toga začula je jaku pucnjavu, poslije toga nije moglo više čula glasove susjeda. Kasnije je saznaла da su isti ubijeni. Da se doista radilo samo o nedužnom stanovništvu govori i činjenica da su u tom podrumu pobijene starije žene i stariji muškarci koji su očito ostali zatečeni i samo zato stradali.

O smrti Juraja Krajačića iskazivala je kao svjedok njegova supruga Dorka Krajačić a u svom svjedočkom iskazu iskazala je i o svim strahotama koje je i sama prošla te o nadasve okrutnom ponašanju neprijateljske vojske. Ova svjedokinja navela je da je negdje izjutra 4.11.1991. nalazila se u kući sa svojim suprugom kada je primjetila dolazak triju tenkova na 500m od svoje kuće na kojima su bili vojnici u SMB uniformama i u crnoj uniformi. Počeli su pucati iz puške po kući iako im iz te kuće nije prijatila nikakva opasnost jer su se u njoj nalazili kako je već rečeno Dorka r. 1929.g. i njezin suprug. Ona je uspjela pobjeći iza nekih blokova gdje se nalazila sve do 23 sata a kada su tenkovi otišli i pucnjava se donekle stišala, primakla se kući gdje je našla svog supruga mrtvog na hodniku kuće i imao je jednu rupu u blizini oka. Nakon što je prenociла u teј kući ujutro je ponovo počeli pucati pa je pobegla iza svog sjenika a tada su neprijateljski vojnici ponovo počeli pucati po njezinoj kući i gospodarskim zgradama tako da je izgorio i sjenik i kuća a i leš supruga koji se tu u kući i dalje nalazio. Gula je vojнике kako galame "gorite ustaše". Upravo ovo govori da neprijateljska vojska nije imala samo namjeru probiti se iz okruženja vojarne u Logorištu već je usput njezin očiti cilj bio uništenje svega što im se našlo na putu pa tako i nedužnih civilnih građana.

U svezi dogadaja od 4. i 5. studenog 1991.g. u Belajskim Poljicima i Podvožiću kad su uhvaćeni i korišteni kao taoci civilni muškarci i žene, time da je najveći dio tih zarobljenih ljudi, kako to iskazuje i Tomo Grčić bio star preko 60 godina, kao svjedoci saslušani su Milan Tuškan, Marko Grčić, Josip Kolić, Ivan Brezović, Juraj Čurilović, Drago Bosiljevac, Ivan Kolar, Stjepan Tuškan, Tomo Grčić, Slavko Grčić, Janko Maraković. Iz njihovih iskaza saznaće se da su ubijeni od strane tzv. pripadnika JNA u mjestu svog življenja Belajskim Poljicima i Podvožiću kuda su se kretale postrojbe tzv. JNA a pod neposrednim zapovjedništvom optuženika. Sve te osobe su civilne osobe i kao što je vidljivo starije osobe koje nisu sudjelovale u oružanim borbama, niti su pružale bilo kakav otpor već su ili se vraćale svojim kućama ili bile sakrivene u svojim kućama. Lišeni su stoga slobode bez ikakovog razloga a nakon toga prema njihovim iskazima odvedeni su u vojarnu Logorište gdje su zadržani jedan dan a gdje su bili maltretirani kako fizički tako i psihički od pripadnika neprijateljske vojske. Korišteni su kao taoci prilikom kretanja ka vojarni a isto tako i u vojarni prema Malićima a bili su natjerani da prenose i neprijateljske ranjenike do Korane kada su prebačeni preko rijeke a zarobljenici odvedeni u zatvor u Vojnicu. Svjedok Janko Maraković govori tako npr. kako su njega pronašli skrivenog ispod stepenica gdje je bio zaklonjen uslijed napada, a zatim je uništen a prilikom vožnje njega i ostalim sumještana do vojarnu život su izgubili Anka Maraković njegova supruga i Draga Bukovac. Nakon što su evi ljudi odvedeni u zatvor u Vojnicu bili su podvrgnuti još gorem fizičkom i psihičkom zlostavljanju od čega su mnogi zadobili tjelesna povrede a Milka Papa i Andrija Cojak su uslijed zadobivenih povreda u tom zatvoru i umrli time da je Milka Papa bio starac od 80 godina. Upravo godine tih ljudi ukazuju da se radi o civilnom stanovništvu koje niti je pružalo, niti je moglo pružiti otpor takvoj snazi neprijateljske formacije što očito govori da su zarobljeni samo zato da bi se zaveo strah među stanovništvom te da bi se terorom očistilo područje koje su oni imali namjeru zauzeti.

teških mitraljeza sa zapaljivim zrnlma a jedan dio kuća je uništen neposrednim paljenjem od neprijateljskih vojnika. Za cijelo to vrijeme neprijateljskim vojnicima nije prijetila nikakva opasnost jer u mjestima se našlo samo civilno stanovništvo koje nije pružalo nikakav otpor stoj vojsci. O svemu tome vječito govori siskaz svjedokinja Ankice Grčić koja jasno navodi da je vidjela na tlačak tenkovani i oklopni vozila te i jednog oficira bivše JNA u SMB uniformi koji je su ruci držao papir i rukom pokazivao da obližnje kuće po kojim se pucano te čula kako govori da palj se sve i da ne smijeati pstatiti. Svjedok Josip Bosiljevac naročito je plastično opisao događaje tako svršene navodeći kroz koji vremenski period se događaj odvija u kući dok su neprijateljski vojnici pucali po toj kući krajem tisuću jedne kućane ruševi sve pred sobom a zatim i dok se on u njegova suprugav bježali odatlje vidjeli su kako se pucalo i po ostalim kućama i skloništima gdje su se nalazila djeca za svojim majkama. Taj svjedok radi se jednu istočnoj vojarni u Logorštu 32 godine, optuženik je u tom razdoblju bio zapovjednik vojarne. Vidjivo je u siskazu svih tih svjedokova da su neki od njih ostali bez negde tičega kako bez kuća tako i bez gospodarskih resursa kao što su

koji se nalazio na tom području i koji je bio ranjen te takav i zarobljen i odvezan u vojarnu Logorište. U vojarni je bio ispitivan po jednom kapetanu I klase koji je tražio da mu kaže sve o Hrvatskoj vojsci i njihovim položajima a zatim je bio tužen kundakom po čitavom tijelu pa i po ranjenoj nozi. Taj svjedok govori i o tome da dok su se nalazili u jednoj prostoriji zarobljeni mještani da je po vratima te sobe izvana pucano no srećom nitko nije bio pogoden. Svjedok opisuje kako je bio toliko fizički izmaltretiran da je trebao medicinsku pomoć koju je tražio ali su mu rekli da za ustaše nema sanitetskog materijala i da će ih sve pobiti. Puta prema Malicima svjedok se u potpunosti ne sjeća s obzirom da je često gubio svijest uslijed povrede i batina koje je pretrpio. U zatvoru u Vojniću bio je itekako maltretiran i to i fizički i psihički, stukli su ih, morali su pjevati četničke pjesme i slično.

Optužnik Stipe Vuković sada dočasnik Hrvatske vojske a ranije pripadnik bivše JNA pred ovim sudom potvrđio je takovu tvrdnju. Isti je kao zastavnik radio u svojstvu skladištara u vojarni Logorište a tokom rujna mjeseca 1991.g. nakon što nije udovoljeno njegovom zahtjevu za demobilizaciju iz te vojarne je pobjegao. Ovaj svjedok navodi da je optužnik Boro Ercegovac bio zapovjednik vojarne čitavo ovo vrijeme osim nekoliko dana u 7. mjesecu kada ga je zamjenjivao jedan potpukovnik iz Beograda. Svjedok je na glavnoj raspravi iskazao kako je upravo on zapovjednik Ercegovac pozivao rezerviste iz okolnih sela Korduna, Popović Brda, Vojnića, Tušilovića, sva samo srpske nacionalnosti obučavao ih u vojarni te govorio im da čuvaju vojarnu. Vojarna je inače u svom sastavu imala dvije brigade i to jednu pješovitu koja je bila pod redom direktora zapovjedništva optužnika te jednu protuoklopnu brigadu. Iz iskaza ovog svjedoka nema dvoječja da je u potpunosti utvrđeno da je optužnik bio zapovjednik vojarne Logorište.

S obzirom na naprijed navedeno utvrđeno je u potpunosti da optužnik je dana 4. 15. studenog 1991.g. došlo do probaja pripadnika tzv. JNA i rezervnog sastava iz vojarne Logorište preko mesta uglašenog na području istočne općine Duga Resa u pravcu sela Malici kako bi se spojili sa svojim srednjim formacijama. Utvrđeno je da su te vojne postrojbe bile pod neposrednim redom zapovjedništva optuženog Bora Ercegovac. Zatim je utvrđeno da je taj probaj uz sva razaranja, ubijanja civila, uključujući i židova, učinjanja civila kao raoca, osim u zaobljivanje pripadnika HV te mučenje istih, ubijanje pripadnika HV trajalo dva dana. Sasvim je sigurno, a i svega naprijed navedenog vidljivo je kakva su ta razaranja bila i kolikih razmjera i koliko je to sve dugotrajalo, sve to nebi moglo biti izvršeno bez znanja zapovjednika vojarne. Pri tom valja imati u vidu ustrojstvo bivše JNA te činjenicu da se radi o profesionalnoj vojsci u kojoj se itekako znalo što smije tko raditi i tko za što izdaje zapovjed. Naredbu za probaj mogao je izdati samo zapovjednik. Postavlja se pitanje da li je uz takovu naredbu optužnik kao zapovjednik i izdao naredbu da se čine i ovakvi etički zločini koji su nepobitno počinjeni. Iz već naprijed navedenih okolnosti se smije da su ti vojnici rušili kuće uzvikujuće "uništi, zapali, ne smije ništa ostati" očito proizlazi da su i takovi zapovjed dobili. Osim toga, kako je ved ređeno nije to trajalo kratko vrijeme već u nasuprot čitavih dva dana od čega se potresala sva i u daljanja okolica tih mesta pa je sasvim sigurno da je i zapovjednik za takovo što znao a kako ništa nije

- 9 -

poduzeo da se spriječi ovakovo ponašanje očito je da se sve odigravalo sa njegovim znanjem. U ostalom taoci su dovedeni u vojarnu gdje su maltretirani, tučeni i gdje je pucano po njima pa je barem za tu okolnost zapovjednik sasvim sigurno znao i očito odobravao što sve govori da je i naložio takovo postupanje.

Stoga vijeće ovoga suda nalazi što se tiče činjeničnog stanja da je nepobitno utvrđeno da je tokom probaja iz vojarne Logorište došlo do ratnog zločina protiv civilnog stanovništva i ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika te da je za takvo što odgovoran upravo optuženik kao zapovjednik te vojarne jer se pod njegovim zapovjedništvom sve to i odigravalo. Pri tom valja istaći da iz svega naprijed navedenog je jasno vidljivo da otpora nije bilo i da je taj probaj kad se već na njega odlučio optuženik mogao izvesti bez svih tih brutalnosti koje su se tih dana dogodile. Uz to treba i istaći da su i na ovom području neke od vojarne napustile svoja sjedišta dogovorom što je moguće bilo i učiniti sa ovom vojarnom ali očito na neprijateljskoj strani za to volje nije bilo.

Kod odmjeravanja krivične sankcije ovaj sud nalazi da je teško za ovakovo što izreći primjerenu kaznu. Vijeće ovoga suda imalo je u vidu svu brutalnost ovoga rata koja se u dva dana tako snažno i tako bezdušno pokazala i na ovom stanovništvu ovoga područja. Potresno je bilo slušati iskaze svih tih svjedoka, staraca i starica koji su opisivali kroz koji užas su prolazili. I kod odluke o krivičnoj sankciji morao je ovaj sud imati u vidu da je takovo što učinjeno bez ikakove potrebe, da su stradali civili koji nisu pružali ama baš nikakav otpor toj vojsci koja je prolazila, da su razrušene kuće gotovo čitava naselja. Imajući stoga u vidu da je namjera bila krajnje nehumana vijeće ovoga suda nalazi da je samo maksimalna kazna zatvora primjerena za takovo ponašanje i doista ovo vijeće ne zna koje bi to olakotne okolnosti trebale imati utjecaja kod izricanja krivične sankcije za ovakovo okrutno postupanje optuženika Bore Ercegovca.

Troškovi krivičnog postupka određeni su u srazmjeru sa trajanjem i složenošću krivičnog postupka.

U Karlovcu, 30. lipnja 1992.

ZAPISNIČAR:

Jadranka Galović v.r.

PREDSJEDNIK VIJEĆA:

Jasminka Jerinić-Mušnjak

v.r.

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana nakon primjeka pismenog otpravka presude. Žalba se podnosi putem ovog suda Vrhovnom суду Republike Hrvatske u tri istovjetna primjerka.

DNA:

1. Okr. JT - na KT-43/92.
2. Optuženik Boro Ercegovac, na oglasnu ploču suda
3. Branitelj opt. Željko Ljubić, odvjetnik iz Zadar

Za točnost otpravka - ovlašteni radnik:
Nada Tonšetić

